

Carey
HEYWOOD

ON

Nejprodávanější autorka
New York Times

Carey
HEYWOOD

ON

2014

Copyright © 2013 by Carey Heywood
Translation © 2014 by Blanka Kukuczková
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu HIM,
přeložila Blanka Kukuczková
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v září 2014

ISBN 978-80-87910-46-7

Věnováno Sethovi.

Před sedmi lety jsme měli první rande. Pro mě budeš navždy ON.

1

Přítomnost

Zavírám dveře od lednice, na okamžik se zarazím s krabicí džusu v ruce a pohlédnu na svatební oznámení mého bratra. Je přichycené magnetkou z místní pizzerie a po každé spolehlivě přitáhne mou pozornost. Už jsem se na něj dívala aspoň stokrát. Asi bych se už konečně měla začít balit. Připravit se na cestu je pro mě obvykle úplná hračka, ať už se chystám kamkoliv. Tentokrát je to však jiné, pojedu totiž domů. Když mi Brian před rokem napsal, že se bude ženit a ať si zapíšu do kalendáře termín svatby, zavolala jsem mu a snažila se ho přesvědčit o výhodách svatebního obřadu v nějaké exotické destinaci, třeba na Arubě či jiném tropickém ostrově. Marně. Christina, jeho snoubenka a moje budoucí švagrová, se za každou cenu chtěla vdávat v Decaturu, našem rodném městě. Toužila po romantické svatbě v tamějším malebném bílém kostelíku, obklopená rodinou a přáteli. Brr, hrozná představa.

Nemám se tomu jak vyhnout, od sourozence se účast a snad i výpomoc jaksi samozřejmě očekává. Navíc si Christina přeje, abych jí šla za družičku. Vybaví se mi mé nové bleděmodré šaty, které visí přichystané ve skříni a čekají, až je sbalím. Napiju se džusu a pomalu kráčím do obývacího pokoje, jehož široké okno nabízí nádherný výhled na Skalisté hory. Sawyer si na podlahu ozářenou sluncem rozložila deku a právě soustředěně provádí sérii jógových cviků. Sedám si na gauč a čekám, až skončí.

Jakmile s hlubokým výdechem dokončí poslední pozici dítěte, otočí se ke mně a zvědavě na mě pohlédne. Sroluje deku, usadí se vedle mě na pohovku a složí si pod sebe nohy.

„Už jsi sbalená, kámo?“

„Kámo?“ zvednu k ní oči. „Nikdy mi neříkáš kámo.“

Zrudne. Sawyer se nikdy ani nečervená.

Popadnu polštář a se smíchem jej hodím po ní. „Znám ale někoho, kdo to říká pořád!“ provokuju ji.

„Neměň téma.“ Obratně se vyhne odpovědi. „Tak co, už jsi sbalená?“

Zabořím se zpátky do pohovky. „Ještě ne,“ zaúpím. „Já tam nechci.“

Vím, že si stěžuju, ale opravdu bych tam nejraději nejela. Zvedne se, natáhne ke mně ruku, aby mi pomohla vstát, což je skutečně k smíchu, když si uvědomím, o kolik je menší než já. „Tak dost, nejsi přece žádná padavka,“ prohlásí Sawyer přísně. Necháám ji, ať mě zvedne. „Pojď, pomůžu ti s balením.“

„Tak jo,“ zabručím a se svěšenými rameny se táhnu za ní až do svého pokoje. Zkoušela jsem se sbalit už včera, ale vzdala jsem to hned poté, co jsem se značnými obtížemi sundala ze skříně svůj jasně červený kufr na kolečkách. Ještě teď tam hrdě stojí u dveří. Zvedám jej, pokládám na postel a otvírám víko. Sawyer pobíhá po pokoji a bez ladu a skladu do něj vhazuje moje věci.

„Myslím, že tolik šatů potřebovat nebudu,“ namítám chabě.

„To nikdy nevíš. Třeba to dáš dohromady s nějakým kámošem od bráchy,“ střílí si ze mě.

Zvedám jedny šaty, které hodila do kufru a úhledně je skládám. „To si nemyslím. Až na jednoho z nich jsou všichni ženatí anebo mají přítelkyni.“

S údivem pozvedne obočí.

„No co?“ krčím rameny. „Ptala jsem se na to Briana, když jsme si naposledy volali. Dokonce jsem se ho zeptala i na jméno toho jediného singl chlapa, ale musel zavěsit, ještě než mi stihnul odpovědět.“

„A proč? Chtěla sis snad jeho jméno jen tak čmárat do bločku?“

Převracím očima. „To nedělám.“

„Dobrá, Sáro, tak aby bylo jasno. Svůj poslední *opravdový* vztah jsi měla na střední škole. Můžeš to po mně zopakovat? Střední – škole.“ Schválně zdůrazní mezeru mezi slovy.

„Byla jsem přece párkrát na rande,“ namítám slabě.

Podívá se na mě s ironickým úsměvem. „Vážně?“

Kvapně odpovídám: „Ale jo, nevzpomínáš si? Ten chlap, jak se jen jmenoval? Víš který, ten co měl toho třínohého psa!“

Přikývne. „To byl roztomilý pejsek. Pokud si dobře vzpomínám, trávila jsi více času s Roverem než s Jeremym. A proč si vůbec na jeho jméno vzpomínám já, a ne ty?“

Odvracím zrak. „To není pravda.“

Nedá mi pokoj. „Tak proč ses tedy s Jeremym rozešla?“

Lžu. „Už jsem zapomněla.“

Sawyer vždycky bezpečně pozná, když si vymyslím. „Lhářko! Rozešla ses s ním, protože používal zubní nit! Kdo jiný by tohle udělal? Kdo jiný by považoval používání zubní nitě za vadu na kráse?“ zvolá nevěřičně.

„Co blázníš, nerozešla jsem se s ním proto, že používal nit, to se mi naopak líbilo. Spíše mi vadilo, že mi to pokaždé hlásil. Proč to dělal? Snažil se mi snad něco dokázat?“ Předvádím ho, zamávám na Sawyer rukama a ironicky zvolám: „Hej, miláčku, jdu si vyčistit zuby nití!“

Sawyer zvedne jedny ponožky srolované do klubíčka a hodí je po mně. „Byl to zubař. A ty jsi blázen.“

Otáčím se, abych je zvedla z podlahy, a ukládám je do vnitřní kapsy kufru. „Asi jsme si nebyli souzeni,“ usklíbnu se a dodávám: „Ale toho jeho psa bych si klidně nechala. A mimochodem, jmenoval se Tank.“

Sawyer vytahuje mé šaty ze skříně, přeloží je napůl a pokládá nahoru do kufru. „Bojím se o tebe.“

Zadržím dech. „Proč?“

Zavrtí hlavou. „Dobře tě znám a chci, abys věděla, že jsem pyšná na všechno, co jsi dokázala. Ale.“

Zvedám obočí. „Ale?“

Zhluboka se nadechne. „Využíváš svou práci jako výmluvu, proč nemáš čas na mezilidské vztahy.“

„Cože? Mezilidské vztahy? Jak to mluvíš? Jsi snad nějaký robot nebo co?“

„Nehádej se se mnou. Znáám tě přece déle než kdokoliv ve tvé firmě. Nechodíš ven, s nikým se nescházíš, bavíš se jen se mnou.“

Z rozpaků si pohrávám s prstýnkem na ruce. „Byla jsem na obědě s Jaredem...“

Zasměje se. „Sáro, s Jaredem jsi byla venku naposledy před půlrokem. A vůbec, dneska zajdeme do baru.“

„Nemůžu,“ zaúpím. „Zítřka musím být brzy na letišti, potřebuju ještě zajet do toho skladu dříví, než vyrazím domů.“

„Ty neletíš přímo k vašim?“

„Ne,“ krčím rameny. „To víš, práce.“

„Měla bys přijmout dalšího člověka, ať se ti trochu uleví. Takový záprah nemůže nikdo zvládat bez úhony, zlato.“

„Jsem v pohodě, zatím to jde.“

Přeruší mě: „Jojo, jasně, pak už by ses totiž nemohla schovávat za práci. A stejně si dneska vyrazíme. Neboj se, v posteli budeš včas.“

„Proč ti na tom tak záleží?“

„Sáro, kdy jsi naposledy s někým spala?“

„No, dneska to rozhodně nemám v plánu.“

„Ježíši, kámo, měla by ses uvolnit.“

„Aha! Zase jsi řekla ‚kámo‘.“

Mávne rukou, přejde ke skříni a vytáhne zelené šaty. „Zajdi si do sprchy a vezmi si tohle.“ Položí je na postel a pak odejde z mého pokoje.

Když se vrátí, aby se podívala, jestli jsem konečně nachystaná, právě si suším vlasy. Vezme mi kartáč z ruky a začne mě česat. Sawyer se v účesech skutečně vyzná. Když jsem ji pozna-la, zářily její vlasy zajímavým různobarevným melírem. Mám za to, že stále tajně touží po tom, abych jí dovolila vyzkoušet na mých vlasech různé odstíny barev. Má smůlu, moje vlastní

oříškově hnědá mi naprosto vyhovuje. Když mě češe, nad levým uchem oddělí hřebenem silnější pramen, splete jej do copu a sponkami mi jej připevní jako čelenku přes temeno hlavy. Pak vyrážíme k jejímu autu. Je na něj opravdu pyšná, je to starý typ terénního Hummera. Nemohu si pomoci, ale pokaždé, když takového drobečka, jako je Sawyer, vidím nastupovat za volant tohoto obludně velkého vozidla, musím se začít smát.

Míříme do nedalekého baru. Dnes tam hraje živá kapela. Jen co se usadíme ke stolu, povšimnu si, že basista pokývl hlavou naším směrem. „Ty ho znáš?“ ptám se Sawyer.

„Jo, to je James. Je hrozně fajn. To je ten, který tráví velkou část roku ve Francii, jak jsem ti říkala. Párkrát jsem s ním randila.“

Přichází servírka, aby se zeptala, co budeme pít, a donese nám jídelní lístky. Když odejde, ptá se mě Sawyer, co si dám k jídlu.

Nerozhodně krčím rameny. „Ještě nevím, asi karbanátky nebo kuřecí roládu. Co ty?“

„Ty těstoviny s houbovou omáčkou vypadají skvěle. Víš co, zapomněla jsem se tě zeptat. Kde je vlastně ten sklad dříví, kam se zítra chystáš?“

„Hned za Newarkem. Zajímalo by mě, jestli tam ještě bydlí někdo z našich známých. Helena už ne, ta se odstěhovala do San Diega.“

„Pokud vím, tak by tam měl být Jake. Chceš jeho číslo? Určitě by tě rád viděl, mohli byste spolu zajít na večeři.“

Nevěřicně vrtím hlavou. Sawyer je snad jediný člověk v téhle zemi, který vychází skvěle se všemi svými bývalými partnery. „Budu tam jen krátce, nebudu mít čas se s někým sejit. Jen to vyřídím a letím do Atlanty.“

Objednáváme si jídlo a pak jen tak tlacháme a čekáme, než nám jej přinesou. Kapela si dělá přestávku a James ještě s jedním chlapíkem si přisednou k našemu stolu. James se nalepí na Sawyer. Uvažuju, jestli doufá, že dneska společně zapaříme. Jeho kolega z kapely, bubeník, se jmenuje Trent a připadá mi sympatický. Jakmile nám přinesou jídlo, zvedají se k odchodu.

„Tak co říkáš na Trenta?“ táže se mě Sawyer zvědavě.

Zarazím se a rychle polykám sousto. „Dobry, je to sympaťák.“

Vykulí na mě oči. „Nezdá se ti sexy?“

Vrhám krátký pohled směrem k pódiu. „Asi jo, ale vypadá to, že si libuje v černém oblečení.“

Sawyer se zasměje. „Zlato, ty na každém něco vidíš, že? Najde se pro tebe vůbec někdo, kdo by se ti líbil právě takový, jaký je?“

Otáčím prstýnkem a snažím se vyhnat z mysli náhlou vzpomínku na hluboké modré oči, v nichž jsem se kdysi téměř utopila. „Možná jednou, kdo ví,“ vyhnu se odpovědi.

Když dojíme, objednáváme si ještě jeden drink a posloucháme muziku. Pak se zvedáme k odchodu. Když procházíme kolem pódia, Sawyer zachytí Jamesův pohled. Obě mávneme na rozloučenou. Po návratu domů jdu hned do postele, jsem unavená. Říkám si, jestli se James zastaví za Sawyer, až skončí v baru. Obdivuju ji, že všem se chová tak přirozeně, je bezprostřední a každý, s kým se seznámí, si ji okamžitě oblíbí. Kéž bych byla jako ona, bezstarostná a nenucená. Bože, vzpomínám si, jak nás jednou navštívil Brian. Vypadalo to, že ji pozve na rande, to by bylo fakt ujeté. Nakonec to neudělal, ale stejně se mě pokaždé na ni ptá a chce vědět, jak se jí daří. Sawyer takhle umí zapůsobit na všechny. Já, na rozdíl od ní, ne. Nemám žádné bývalé partnery, kteří by se mě snažili vypátrat. Usínám a snažím se zaplašit myšlenky na mou první lásku.

2

Minulost

Je právě poslední den školy před jarními prázdninami. Zamykám svou skříňku s učebnicemi, sedám si na podlahu a koukám na Willa, který se ještě přehrabuje ve svých věcech a něco hledá. Jakmile zabouchne kovová dvířka, postavím se.

Cvak.

„Wille, přestaň.“ Zakrývám si obličej.

„Už jen jednu fotku, prosím,“ žadoní.

Zaprotestuju, ale jen chabě. Nedokážu mu říct ne, zvláště když našpulí pusou tím svým roztomilým způsobem. Pozoruju přes prsty jeho plné, dokonale tvarované rty. Co bych za to dala, kdybych je cítila na svých. Má přece holku, napomínám se, předtím než spustím ruce. Podívám se na něj zpříma a v poslední chvíli na něj zašilhám.

„Blázínku,“ prohlásí něžně a znovu mačká spoušť.

„Copak? Mám snad něco na tváři?“ upřu na něj pohled a párkrát zamrčkám.

Udělá ještě jednu fotku a vyplázne na mě jazyk. Ukládá foťák zpátky do obalu a strká jej do batohu.

„Tak co, půjdeš?“ ptá se a zakření se na mě tak, že nemůžu odmítnout.

„Jasně,“ snažím se předstírat nadšení.

Sakra. Zase se kouše do spodního rtu. Dělá to vždycky, když přemýšlí.

Vydechnu. „Jen si myslím, že mě Jessica nemá ráda.“ Sklopím hlavu.

„No, nemá,“ připouští.

Údivem otvírám pusy a šlehnu po něm nechápavým pohledem. „Proč tedy chceš, abych šla s vámi?“

Krčí rameny, jeho typická chlapská odpověď. Zavírá skříňku, zvedne batoh s učebnicemi a pak vyrážíme k bočnímu východu.

Věděla jsem to. „Proč mě nemá ráda?“

Potřeše hlavou. „Vykašli se na to, jen na tebe žárlí.“

Zastavuju se a překvapeně se ptám: „A proč?“

Převrací očima a já ho praštím po ruce.

„Ty jsi ale agresivní,“ zašklebí se a tře si místo, kde jsem jej bouchla.

Zvedám obočí. Stále ještě mi neodpověděl.

Zasténá, chytne mě za ruku a škusne s ní, abych se nezastavovala. „Dobrá, tak já ti to teda řeknu. Myslí si, že bych raději chodil s tebou.“

Ušklíbnu se na něj. Oba víme, že je to pravda. Nemám ponětí, proč vlastně chodí s Jessicou. Je to neuvěřitelná husa. Will se mi vyhýbá pohledem.

„Tak.“ Zase zastavuju. Kladu si ruce v bok. „Ty tedy dobrovolně přiznáváš, že tvoje holka mě nemá ráda, ale přesto chceš, abych s vámi dvěma šla do kina a připadala si tam jako páte kolo u vozu?“

Přikývne a tváří se nadšeně, jako bych právě pochopila, že jedna a jedna jsou dvě.

„Williame Ethane Pricei.“ Důrazně jej oslovuju celým jménem, protože vím, že to nesnáší. „Ty musíš být úplný magor a potřebuješ vyšetřit na psychiatrii, jestli si myslíš, že půjdu do kina s vámi dvěma.“

Otácí se ke mně, chytá mě za ruku a pevně mě drží. „Ale no tak, Sáro. Víím, že chceš ten film taky vidět.“

Neumím lhát. Jeho dotek mě úplně vyvedl z míry, téměř se nemůžu nadechnout. Celým mým tělem probíhá příjemné brnění, když cítím teplo jeho rukou. Vzchop se, ty trapná

chudinko, říkám si, ale zase nade mnou vyhrává. Nedokážu jeho naléhání odolat. Udělala bych pro něj cokoli bez ohledu na to, jak moc mi to rve srdce. Někdy je opravdu nesnesitelné milovat svého nejlepšího přítele, když on o tom nemá ani potuchy.

„Tak dobře, ale zaplatíš mi lístek a koupíš mi ledovou tříšť,“ zamumlám.

Zakření se a okázale mě políbí na hřbet ruky. Vytřeštím oči, když na své pokožce ucítím jeho dokonalé rty. Asi jsem zapomněla dýchat, neboť se náhle přistihnu, jak lapám po dechu. Will pouští mou ruku a bouchne mě do zad. Jak romantické. Neměla bych nad tím vůbec přemýšlet, je to jen ztráta času. Není to přece můj kluk.

„Stejně nechápu, proč chceš, abych šla,“ řeknu, jakmile se mi vrátí hlas.

„Věř mi, byl bych nejradši, kdyby Jessica nedošla,“ zabručí.

Znovu ho praštím po ruce. „Vždyť s ní přece chodíš!“ obviním jej.

„Uvažuju o tom, že to s ní skončím.“

Udělej to! Udělej to! Celým tělem tiše křičím.

„Co myslíš, měl bych jí dát kopačky?“ Pohlédne na mě a kouše se do spodního rtu.

Ano! „Podívej, Wille, v tomhle ti neporadím. Dej mi pokoj, víš, že jsem zatím s nikým nechodila a moje zkušenosti v tomto ohledu jsou totálně nulové.“

„Myslím, že mám rád jinou.“

Jen to ne! „Koho?“ zeptám se tiše, aniž bych se na něj podívala. Tenhle rozhovor je jako jízda na horské dráze. Nejdříve mi řekne, že se chce s Jessicou rozejít, a teď mi zase prozrazuje, že je zamilovaný do jiné. Nejsem si jistá, jestli to moje srdce zvládne. Nenávidím, když se musím dívat na jeho nové známosti.

Neodpovídá. „Která to je?“ Podívám se na něj a lehce jej kopu do boty.

„Nechci ti to říct. Myslím, že ona mě nemá tak ráda jako já ji.“

Vykulím na něj oči. Jak je to vůbec možné? Vždyť je ten nejsladší, nejskvělejší a nejkrásnější kluk z celé školy! Zapomeň na ni! „Pak si tě ale nezaslouží.“

Zase se kouše do spodního rtu. Zmlkne, pokrčí rameny a pak mě jednou rukou zezadu pevně obejmě kolem krku a vede mě chodbou. Marně se snažím jej odstrčit, jen se směje a táhne mě s sebou. Někdy mě skutečně dokáže naštvat. Otočím hlavu k jeho ruce a olíznu ji. Pustí mě s šokovaným výrazem ve tváři. Natáhnu krk a vyplážnu na něj jazyk.

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě olízla,“ zakoktá.

„Zasloužil sis to,“ dobírám si jej.

„Počkej, až tě chytím,“ zvolá a začne mě honit.

Zavřískám a vybíhám ze dveří na školní parkoviště. Will je mi v patách. Jen tak tak stihnu doběhnout k jeho autu a hážu svou tašku na kufr. Dobíhá mě a líně odhodí svůj batoh na kapotu. V jeho očích spatřím prohnání záblesk. Jsem v průšvih, v obrovském průšvih. Náhle vyběhne k zadní části auta. Obíhám jej z druhé strany a křičím: „Ne, prosím, nechej mě!“ Netuším, co má v plánu, a ani to nechci vědět.

Mne si ruce a ďábelsky se směje. Rozesmívá mě to a cítím, že potřebuju na malou. To je zlé.

„Slib mi, že mě nebudeš lechtat,“ žadoním.

„Žádné sliby, Sáro.“ Popojde blíž.

Znovu zavřískám a utíkám zpátky ke kufru auta.

„Mně neutečeš. Nemáš šanci.“

Vrhne se po mně, uhýbám a našťestí mě mine, i když jen o vlásek. Na zádech cítím závan vzduchu, jak po mně máchl rukama. Těžce oddechuju, když doběhnu k přední straně auta. Ohlédnu se jeho směrem a vyděsím se. Není tam! Do prdele! Kde sakra zmizel? Dřepnu si, abych se podívala pod auto, a uslyším jej, až už je pozdě a najednou jsem ve vzduchu. Než se vzpamatuju, přehodí si mě přes rameno a běží se mnou na louku za parkovištěm. Shodí mě na trávu a obkročmo si na mě sedá.

„Nechej mě,“ ječím na něj. „Jsi těžký, rozdrtilíš mě!“

Jen se ušklíbne, ale drží mě dál a jen zakmitá prsty, jako by mě chtěl zlechtat.

Snažím se ho odvalit, ale nemám dost sil. Will se mi škodolibě směje. „Nedělej,“ zahekám, „přísahám, že potřebuju na záchod. Jestli mě budeš lechtat a přitom mi sedět na břiše, nikdy ti to neodpustím!“

Na chvíli přestane a kouše se do spodního rtu. Nejspíš přemýšlí. Znovu se ho snažím ze sebe shodit.

„Dobrá,“ řekne náhle. „Slibuju, že ti dám pokoj.“

Vydechnu a vzápětí zalapám po dechu, když se jeho tvář těsně přiblíží k mé.

„To ale neznamená, že se ti nepomstím,“ dýchá mi do obličeje.

Naše nosy se téměř dotýkají. Chce mě snad políbit? Zavírám oči a oddávám se té sladké představě, když najednou ucítím, jak mi jazykem přejede celou tvář od brady až po spánek.

Strašně se leknu a musí to být na mně vidět, protože v tu ránu ze mě sklouzne na stranu a nahlas se řehotá.

„Ten výraz!“ Skoro se smíchy nemůže nadechnout. „Kdyby ses viděla, jak se tváříš!“

Strčím do něj a vyskočím na nohy, neschopná potlačit bezděčný třas vyvolaný jeho pomstou. Rozesměje ho to ještě víc.

„Jsi naprosto nesnesitelný, Williame,“ potlačuju slzy a spěchám k autu.

Dožene mě a snaží se mě obejmout. „Ty jsi mě ale olízla první.“

Dupnu mu na nohu a on mi vlepí polibek na vlasy a pouští mě. Vytahuje klíče od auta z kapsy a odemyká jej. Popadnu svou tašku a klesám na přední sedadlo. Will háže svůj batoh dozadu a usedá za volant. Cítím, že se na mě dívá, ale nevšímám si jej. Stiskne mi koleno, ale já jen zavrtím hlavou a odmítám na něj pohlédnout.

„Ale no tak, Sáro. Už se na mě nezlob,“ naléhá.

Zatvrdím se a překřížím si ruce na prsou. Snažím se, co můžu, abych na něj zůstala naštvaná. Nikdy se na něj nedokážu dlouho zlobit, ale zrovna teď mi to malinko usnadňuje,

protože se stále přihloupale směje. Olíznul mi tvář. Br. Nejvíc mě ale štve, že jsem na zlomek sekundy uvěřila, že mě políbí. Mám vztek hlavně na sebe. Jak mě to mohlo vůbec napadnout? Jsem taková blbka!

„Chceš stisknout knoflík?“

Pohrdavě odfrknu. Skutečně si myslí, že když mě nechá stisknout knoflík od sklápěcí střechy, tak na všechno zapomenou a odpustím mu?

„No, jak myslíš. Jestli nechceš, udělám to já,“ prohlásí a zvedne ruku.

„Ne, já ho zmáčnu!“ vyhrknu, odtlačím mu ruku a stisknu tlačítko.

Nakrčím nos. Sakra. Dobře ví, že sklápění střechy miluju. Kouknu na něj a vidím, že zadržuje smích. Zakoulím očima a usměju se. Nikdy se na Willa nevydržím dlouho zlobit a on to dobře ví. Zakření se na mě a zaparkuje před mým domem. Běžím dovnitř a mířím přímo do koupelny. Je to zázrak, že jsem se nepočurala, když na mně seděl. Jakmile si umyju ruce, oplachuju si i olíznutou tvář. Je to takový syčák! Když vycházím z koupelny, opírá se o protější stěnu a usmívá se na mě. Pokývnu mu očima. Následuje mě do kuchyně. V mikrovlnce připravuju máslový popcorn a pak se rozvalíme na pohovce v obýváku. Zapínám televizi. V tu chvíli zazvoní jeho mobil.

„Ano?“

Pohyby rtů se ho nehlasně ptám: „Kdo je to?“ Neslyšně, ale zřetelně mi odpovídá, že to je Jessica. Ach bože, jak já ji nenávidím. Odvracím oči, ale nemohu si pomoci, abych neposlouchala, co říká.

„To jsi nemusela,“ říká jí a podívá se přitom na mě.

Nechápavě krčím rameny.

„Myslím, že ho moc nemusíš.“

Koutkem oka sleduju Willa. Upřeně na mě hledí a pohrává si s vlasy. Hodím na něj tázavý pohled, o co jde? Vrtí hlavou. Beru si tedy svůj telefon a čtu si horoskop pro znamení Býka. *Láska je ve vzduchu. Jste-li ve vztahu, budete si se svým vyvoleným ještě blíží. Pro nezadané je na obzoru muž, který vám přinese srdce*

na dlani. Když dočtu svůj, pouštím se i do znamení Kozoroha, v němž se narodil Will. Vaše představitivost dnes nezná mezí. Zpomalte, na chvíli se zastavte a přehodnoťte své cíle. Ve vašem životě se něco důležitého děje a nejspíš budete muset pozměnit své plány.

„Dobrá, zeptám se jí tedy.“ Zakryje mluvítko rukou. „Jessica pozvala do kina i Kylea, abys prý taky s sebou někoho měla.“

Vytřeštím oči.

„Klidně jí řeknu, že ho nemáš ráda. Nemusí s námi jít.“

Nakrčím obočí. „Kyle Nelson?“

Kouše se do rtu a přikývne.

„Kyle je v pohodě, nevádí mi, když půjde taky,“ odpovídám bezvýrazně.

Will se na mě podívá, jako bych mluvila ze spaní. Poplácám ho po koleně a ukážu na jeho telefon.

Než jej zvedne zpátky k uchu, znovu na mě pohlédne. „Tak jo, Sára říká, že to je fajn.“ Po krátké pauze, kdy mluví Jessica, dodává: „Ne, to nemusíš, budu řídit. Nemá smysl jet dvěma auty.“ Udělám na něj obličej a on se usměje.

Když zavěsí, zahledí se na mě.

„Co je?“

„Nevěděl jsem, že se ti Kyle líbí.“

Narovnávám se. „Je v pohodě, ale moc ho neznám. Nikde jsem s ním nebyla. Kromě toho, docela by mi vadilo dělat vám páté kolo u vozu. Bude lepší, když tam budu někoho mít.“

„Pro mě nikdy nebudeš páté kolo u vozu.“

Rezignovaně na něj pohlédnu. Nikdy nepochopí, jak to myslím. Otáčím se, lehám si na záda na pohovku a pokládám si nohy Willovi na klín. Mísu s popcornem přesouvám na pohovku. Will se pohodlně opře, zvedne si nohy na konferenční stůl a ruce mi položí na nohy. Každou chvíli mě poplácá, což znamená, že chce další popcorn. Beru z mísy jednotlivé kousky a hážu je po jednom jeho směrem. Umí je dobře chytat a pokaždé, když se mu to podaří, nasadí ten svůj neodolatelný výraz, jsem fakt dobrej!.

„Máš na sobě kalhotky?“ zeptá se náhle.

Jsem v takovém šoku, že mi málem vyletí oči z důlků. Nevěřicně na něj zírám. „Prosím?“

„Vidím půlku tvého zadku.“

Poklesne mi brada a ruka mi vystřelí dolů, abych si potáhla kraťasy. Musely se mi vyhrnout, když jsem si lehala. „Jasně že mám kalhotky.“

Potřásá hlavou a sleduje, jak si upravuju kraťasy. „Nevypadalo to tak.“

„Přestaň se mi dívat na zadek.“

„Kdo se ti dívá na zadek?“

V tu chvíli vchází do pokoje můj bratr Brian. Oba na něj pohlédneme.

„Will se mi dívá na zadek.“ Jsem nemožný žalobníček.

Brian na něj hodí prapodivný pohled a zamíří ke křeslu. Když prochází kolem Willa, vlepí mu pohlavek, ukáže na něj, pak na mě a znovu na něj. Will přikývne a podrbe se na hlavě. Vypadají přitom jako dva opičáci, kteří si právě dobře pokecali.

Převeracím oči a stahuju z opěradla pohovky přehoz. Balím se do něj. Will se tváří zahanbeně a těká očima směrem k Briannovi. Uvolní se až poté, co Brian otráveně prohodí, že sledujeme pěknou kravinu, a odejde z obýváku.

Jakmile je pryč, Will se na mě podívá a říká: „Do hajzlu, normálně jsem si na chvíli myslel, že mi nakope prdel.“

Musím si zakrýt pusou, abych se nerozřehkala. „Co tvoje hlava?“

Zvedne obočí a rukou si tře místo, kde dostal ránu. „Myslíš si, že to je sranda?“

Natáhne se a přesune mísu s popcornem na stůl. Pak mě chytne za nohy a začne mě lechtat. Divoce kopu, abych se osvobodila, ale on mě jednou rukou pevně drží za kotníky. Nakonec to vzdám a napřahuju po něm ruce, pevně se ho chytnu a podaří se mi vyšplhat se na něj, ať mu to můžu oplatit. Pusť mi kotníky, jakmile ho polechtám v podpaží. Snaží se utéct, ale pevně ho svírám nohama. Přitiskne si tedy paže k tělu tak těsně, že mi uvězní prsty v jeho podpaží a nemohu je vytáhnout.

Nachýlím k němu hlavu: „Uvolni se, Wille.“

„V žádném případě, nevěřím ti.“

Ušklíbnu se. Zná mě až příliš dobře. Pokud by svůj stisk jen trochu povolil, pořádně bych ho zlechtala. Zničehonic však náhle vstane, pleskne se mnou na mou stranu pohovky, pak si rychle sedá a přikrývá se přehozem. Překvapeně na něj pohlédnu. Co ho to popadlo? Jen pokrčí rameny a dívá se dopředu.

„Je ti zima?“

Neodpoví, jen kývne. Upravuju si kraťasy, aby se mi zase nevytáhly. Všimnu si, že mě sleduje koutkem oka.

„Co je?“ ptám se. „Vzals mi můj přehoz.“

Will se posune a sroluje přehoz do ruličky a hodí ho na mě. Trefí mě přímo do tváře.

„Blbečku.“

Zakření se.

3

Přítomnost

„Skupina 5 se připraví k nástupu do letadla.“ Oznámení zní, jako by vycházelo z jednoho z okének, kterým se objednáva jídlo ve fastfoodu McDrive. Stojím, otáčím se po zvuku a vytahuju si z peněženky palubní lístek. Již dříve oznámili, že náš let je zcela zaplněn, takže jsem se postavila do řady a nabídla ke kontrole příruční zavazadlo. Stejně by mi ho při nástupu do letadla kontrolovali.

Vyřáším domů. Bude to moje první návštěva od té noci. Zařadím se mezi cestující připravené k nástupu. Pomalu se šourám uličkou ke svému sedadlu. Čekám, až se lidé kráčející přede mnou usadí na svá místa. Celou tu dobu v sobě chovám naději, že budu sedět vedle někoho normálního. Je to skoro jako modlitba, prosím, ať sedím vedle někoho normálního.

Letím domů, do Atlanty v Georgii. Přemítám, zda vůbec to místo můžu stále nazývat svým domovem, když už tam takovou dobu nežiju, a dokonce jsem se tam ani neukázala. Napadá mě, že bych tomu třeba mohla říkat místo, kde jsem vyrostla, ale nějak mi to nezní. Abych vyrazila na tenhle výlet, musela jsem se skutečně hodně překonat. Jsem totiž typická workoholička. Jsem na své práci závislá, pohání mě, nabíjí energii a mám ji ráda. A teď si беру týden volno. Když pracuju, nemám čas přemýšlet nad..., no, nad různými věcmi. Kdybych teď nebyla na dovolené, nejspíš bych letěla pracovně někam do

Seattlu nebo do Chicaga či kamkoliv jinam. Když se konečně usadím na své místo, oddechnu si.

Mám sedadlo 21D u uličky. To je fajn, jsem ráda, že se nemusím mačkat uprostřed a bojovat lokty o kousek místa na opěrkách po obou stranách. Vedle mě sedí starší korpulentní žena, která už svou rukou zabrala celou opěrku po mé pravici. Skvělé. Zabořím se do sedadla a vytahuju z tašky elektronikou čtečku a balíček žvýkaček. Pak tašku zasunuju pod sedadlo přede mnou. Snad budu mít čas přečíst si pár stránek, než oznámí, že máme všechnu elektroniku vypnout. Kniha, kterou právě čtu, je poslední z mé oblíbené série a vyšla právě včera. Těším se na ni jako dítě na Vánoce.

Právě když se začtu do prvních stran, rozsvítí se výstražné světlo. Znechuceně zabrbám a neochotně ji vypínám. Vkládám si do úst žvýkačku. Kvůli své práci musím létat poměrně často, ale dosud jsem si na to nezvykla a před startem jsem pokaždé pěkně nervózní. Sleduju letušku, která s neosobním výrazem ve tváři předvádí naučenými pohyby, jak se máme zachovat v případě nebezpečí. Už jsem to slyšela tolikrát, ale stejně si nejsem jistá, jak bych se v takové situaci zachovala. Letadlo začíná pomalu rolovat po ranveji. Rozhlédnu se kolem sebe a můj pohled přitáhne muž sedící přes uličku přede mnou na sedadle 20C. Do tváře mu nevidím, ale zaujmou mě jeho husté tmavé vlasy, takové, které máte sto chutí prohrábnout prsty. Nevzpomínám si, že by tam seděl, když jsem nastupovala.

Můj pohled spočine na jeho širokých ramenou. Vidím jen to pravé. Předpokládám, že to levé bude asi stejné. Čte si knihu, a to mě na něm také přitahuje. Nemůžu odtrhnout oči od jeho prstů, které líně otáčejí stránku za stránkou. Jsou dlouhé, silné a povšimnu si i pihy na kloubu pravého palce. Proč je mi povědomá? Náhle si vzpomenu, bylo to už dávno, v šesté třídě, v hodině angličtiny. Byl to můj první den na druhém stupni základní školy, prodírala jsem se chumlem neznámých žáků ze čtyř místních základek a do třídy jsem tehdy vešla jako první. Rozhlédla jsem se po prázdných lavicích a instinktivně jsem